

Υπόθεση C-713/22

**Σύνοψη της αιτήσεως προδικαστικής απόφασεως κατά το άρθρο 98,
παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου**

Ημερομηνία καταθέσεως:

21 Νοεμβρίου 2022

Αιτούν δικαστήριο:

Corte suprema di cassazione (Ιταλία)

Ημερομηνία της απόφασεως του αιτούντος δικαστηρίου:

3 Νοεμβρίου 2022

Αναιρεσείουσα:

LivaNova plc

Αναιρεσίβλητα:

Ministero dell'Economia e delle Finanze

Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare

Presidenza del Consiglio dei ministri

Αντικείμενο της κύριας δίκης

Κεφαλαιουχική εταιρία – Μερική διάσπαση – Περιβαλλοντική ζημία – Εις ολόκληρον ευθύνη

Αντικείμενο και νομική βάση της αιτήσεως προδικαστικής απόφασεως

Το προδικαστικό ερώτημα αφορά την έννοια της φράσης «στοιχείο του παθητικού [που] δεν χορηγείται σε κανέναν βάσει του σχεδίου διάσπασης», στο άρθρο 3 της έκτης οδηγίας 82/891/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 1982, η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη ως παράμετρος κατά την εξέταση της έννοιας της φράσης «στοιχεία του παθητικού των οποίων ο προορισμός δεν συνάγεται από το σχέδιο», που χρησιμοποιείται στο άρθρο 2506 bis του ιταλικού codice civile (Αστικού Κώδικα), προκειμένου να εξακριβωθεί η εις ολόκληρον ευθύνη εταιρίας επωφελούμενης από πράξη μερικής διάσπασης.

Προδικαστικό ερώτημα

«Αντιβαίνει στο άρθρο 3 της έκτης οδηγίας [82/891/ΕΟΚ], το οποίο εφαρμόζεται (άρθρο 22) και στις διασπάσεις μέσω σύστασης νέων εταιριών, –καθόσον προβλέπει ότι α) “[ό]ταν ένα στοιχείο του παθητικού δεν χορηγείται σε κανέναν βάσει του σχεδίου διάσπασης και εφόσον η ερμηνεία του σχεδίου αυτού δεν δίνει τη δυνατότητα να αποφασιστεί πώς πρέπει να κατανεμηθεί, καθεμιά από τις επωφελούμενες εταιρείες ευθύνεται σε ολόκληρο”, και ότι β) “[η] νομοθεσία των κρατών μελών μπορεί να προβλέπει ότι η ευθύνη σε ολόκληρο περιορίζεται στο καθαρό ενεργητικό που χορηγείται σε κάθε επωφελούμενη εταιρία”– ερμηνεία της διάταξης του εσωτερικού δικαίου που περιέχεται στο άρθρο 2506-bis, τρίτο εδάφιο, του codice civile (Αστικού Κώδικα), κατά την οποία η εις ολόκληρον ευθύνη της επωφελούμενης εταιρίας περιλαμβάνει, ως “στοιχείο του παθητικού” που δεν χορηγείται σε κανέναν από το σχέδιο, επιπλέον των υποχρεώσεων συγκεκριμένης φύσης, και i) τις υποχρεώσεις που προσδιορίζονται στις επιζήμιες συνέπειες που προκύπτουν, μετά τη διάσπαση, από συμπεριφορές (πράξεις ή παραλείψεις) προγενέστερες της διάσπασης ή ii) τις υποχρεώσεις από μεταγενέστερες συμπεριφορές, εξέλιξη των προηγούμενων, που έχουν χαρακτήρα διαρκούς παράνομης πράξης, που προκαλεί περιβαλλοντική ζημία, της οποίας τα αποτελέσματα δεν μπορούν να καθοριστούν ακόμη πλήρως κατά τον χρόνο της διάσπασης;»

Σχετικές διατάξεις του δικαίου της Ένωσης

Άρθρο 3 της έκτης οδηγίας 82/891/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 17ης Δεκεμβρίου 1982, βασισόμενη στο άρθρο 54, παράγραφος 3, περίπτωση ζ', της Συνθήκης για τη διάσπαση των ανωνύμων εταιριών.

Σχετικές διατάξεις του εθνικού δικαίου

Άρθρα 2506-bis και 2506-quater του codice civile (Αστικού Κώδικα).

Συνοπτική έκθεση των πραγματικών περιστατικών και της πορείας της διαδικασίας

- 1 Η Snia s.p.a. άσκησε ενώπιον του Tribunale di Milano (πρωτοβάθμιου δικαστηρίου Μιλάνο, Ιταλία) αγωγή κατά της Sorin s.p.a., νυν LivaNova PLC, και των αναιρεσιβλήτων δημόσιων αρχών, με αίτημα να αναγνωριστεί η εις ολόκληρον ευθύνη της Sorin για κάθε οφειλή –λόγω εξόδων αποκατάστασης και λόγω περιβαλλοντικής ζημίας– η οποία περιλήφθηκε στις ευθύνες της Snia οι οποίες είναι προγενέστερες της εταιρικής διάσπασης που πραγματοποιήθηκε στις 13 Μαΐου 2003, με ισχύ από τις 2 Ιανουαρίου 2004, με επωφελούμενη εταιρία τη LivaNova.

- 2 Η αναγνωριστική αγωγή σχετιζόταν με τις σημαντικές αξιώσεις αποζημίωσης που προέβαλε το Ministero dell'ambiente (Υπουργείο Περιβάλλοντος, Ιταλία) κατά της Snia σε σχέση με τη δραστηριότητα παραγωγής και εμπορίας χημικών προϊόντων που ασκεί μέσω των ελεγχόμενων εταιριών Caffaro και Caffaro Chimica, σε τρεις βιομηχανικές τοποθεσίες (Brescia, Torviscosa και Colleferro). Η αναγνωριστική αγωγή βασίστηκε στο άρθρο 2504-decies του codice civile (Αστικού Κώδικα, στο εξής: Αστικός Κώδικας), όπως ίσχυε τότε, δεδομένου ότι, κατά τη Snia, η πράξη διάσπασης είχε ως αποτέλεσμα τη σύσταση της νέας εταιρίας Sorin μετά τη μεταβίβαση στη Sorin όλων των συμμετοχών που η Snia κατείχε στον βιοϊατρικό τομέα.
- 3 Η Snia υποστήριξε ότι η ευθύνη της Sorin έπρεπε να θεωρηθεί απεριόριστη, καθότι τα έξοδα αποκατάστασης και οι περιβαλλοντικές ζημιές, εφόσον διαπιστώνονταν, έπρεπε να θεωρηθούν στοιχεία του παθητικού των οποίων ο προορισμός δεν συναγόταν από το σχέδιο διάσπασης.
- 4 Οι εναγόμενες δημόσιες αρχές ζήτησαν να υποχρεωθεί η Sorin να αποκαταστήσει τις ζημιές εις ολόκληρον με τη Snia. Το Tribunale di Milano (πρωτοβάθμιο δικαστήριο Μιλάνο) απέρριψε όλα τα αιτήματα των δημόσιων αρχών. Τα υπουργεία και το Presidenza del Consiglio dei ministri (Γραφείο του Πρωθυπουργού) άσκησαν έφεση κατά της πρωτόδικης απόφασης.
- 5 Το 2019, με μη οριστική απόφαση, το Corte d'appello di Milano (εφετείο Μιλάνο, Ιταλία) αναγνώρισε την από κοινού ευθύνη της Snia και της Sorin για τη μη υλοποίηση των μέτρων περιβαλλοντικής αποκατάστασης σε σχέση με τις τρεις επίμαχες τοποθεσίες. Το εν λόγω δικαστήριο αναγνώρισε την ευθύνη της Sorin, εκτιμώντας ότι οι οφειλές που απορρέουν από τα έξοδα αποκατάστασης και την περιβαλλοντική ζημία συνιστούσαν στοιχεία του παθητικού της Snia, γνωστά μεν, πλην όμως των οποίων ο προορισμός δεν συναγόταν από το σχέδιο. Το Corte d'appello di Milano (εφετείο Μιλάνο) έκρινε ότι το νομοθετικό πλαίσιο στο οποίο πρέπει να γίνει παραπομπή δεν είναι το προϊσχύσαν άρθρο 2504-octies, τρίτο εδάφιο, του Αστικού Κώδικα, αλλά το νέο άρθρο 2506-bis, τρίτο εδάφιο, του Αστικού Κώδικα, το οποίο είναι αποτέλεσμα της μεταρρύθμισης του εταιρικού δικαίου [decreto legislativo n. 6 del 2003 (νομοθετικό διάταγμα 6/2003)], δεδομένου ότι η πράξη διάσπασης είχε τεθεί επισήμως σε ισχύ στις 2 Ιανουαρίου 2004, ημερομηνία καταχώρισης της πράξης στο μητρώο επιχειρήσεων. Επομένως, το Corte d'appello di Milano (εφετείο Μιλάνο) αναγνώρισε την ύπαρξη της αιτιώδους συνάφειας μεταξύ της δραστηριότητας που ασκεί η Snia, και οι συνδεδεμένες με αυτήν εταιρίες, και της ρύπανσης των περιοχών και, συνεπώς, την ευθύνη της Snia, ως ιδιοκτήτριας των περιοχών και των εγκαταστάσεων, άμεσου διαχειριστή και επικεφαλής του ομίλου των εταιριών στις οποίες συμμετέχει και τις οποίες έχει αποκτήσει με την πάροδο του χρόνου· αναγνώρισε επίσης την εις ολόκληρον ευθύνη της Sorin, έως το ύψος του ενεργητικού που μεταβιβάστηκε σύμφωνα με το καθεστώς που βασίζεται στο νέο άρθρο 2506-bis, τρίτο εδάφιο, του Αστικού Κώδικα.

- 6 Το 2021, με οριστική απόφαση (στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), το Corte d'appello di Milano (εφετείο Μιλάνο) διέταξε τη LivaNova PLC, πρώην Sorin s.p.a., να καταβάλει, εντός του ορίου του ενεργητικού που μεταβιβάστηκε στο πλαίσιο της εταιρικής διάσπασης, τα έξοδα που σχετίζονται με την πρωτογενή αποκατάσταση και την αντισταθμιστική αποκατάσταση της περιβαλλοντικής ζημίας που προκάλεσαν οι δραστηριότητες των εταιριών του ομίλου Snia στις τρεις προμνησθείσες τοποθεσίες, τα οποία προσδιόρισε συνολικά σε 453 587 327,48 ευρώ. Η εταιρία LivaNova άσκησε αναίρεση κατά της απόφασης του Corte d'appello di Milano (εφετείου Μιλάνο).

Κυριότερα επιχειρήματα των διαδίκων της κύριας δίκης

- 7 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι συντρέχει παράβαση των άρθρων 2506-bis και 2506-quater του Αστικού Κώδικα, λόγω του εσφαλμένου καταλογισμού στη Sorin ακόμη και των ζημιών που προκλήθηκαν από συμπεριφορές (πράξεις ή παραλείψεις) μεταγενέστερες της διάσπασης, κατά παράβαση του χρονικού ορίου που τίθεται από τη νομοθεσία σε σχέση με τα «στοιχεία του παθητικού» ή τις «οφειλές» που υφίσταντο κατά τον χρόνο της διάσπασης. Η αναιρεσείουσα προσάπτει στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ότι δεν έλαβε υπόψη το διαφορετικό πεδίο εφαρμογής των διαφόρων διατάξεων, δεδομένου ότι το άρθρο 2506-bis του Αστικού Κώδικα επικεντρώνεται, κατ' αυτήν, στα «στοιχεία του παθητικού» ενώ, αντιθέτως, το άρθρο 2506-quater του Αστικού Κώδικα στις μη εξοφληθείσες «οφειλές».
- 8 Κατά την αναιρεσείουσα, η διαφορά μεταξύ των δύο εννοιών έπρεπε να έχει ως αποτέλεσμα να περιληφθούν στη (λογιστική) έννοια της «οφειλής» μόνον οι υποχρεώσεις συγκεκριμένης φύσης, των οποίων η ύπαρξη ήταν βέβαιη, οι οποίες καθίσταντο ληξιπρόθεσμες σε συγκεκριμένη ημερομηνία και των οποίων το ποσό ήταν καθορισμένο, και οι οποίες δεν πρέπει να συγχέονται με τις «προβλέψεις» για κινδύνους, με τα έξοδα και με τις «αναλήψεις υποχρεώσεων», δεδομένου ότι τα στοιχεία αυτά –τα οποία συνιστούν ακριβώς «στοιχεία του παθητικού»– έχουν σημασία μόνον για τους διάφορους σκοπούς του άρθρου 2506-bis του Αστικού Κώδικα. Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, βάσει του άρθρου 2506-bis του Αστικού Κώδικα, δεν είναι δυνατόν να καταλογιστούν σε αυτήν, εταιρία επωφελούμενη της διάσπασης, οι ζημίες που προκλήθηκαν από συμπεριφορές (πράξεις ή παραλείψεις) μεταγενέστερες της διάσπασης, κατά παράβαση του χρονικού ορίου που τίθεται από τη νομοθεσία σε σχέση με τα «στοιχεία του παθητικού» ή τις «οφειλές» που υφίσταντο κατά τον χρόνο της διάσπασης.

Συνοπτική έκθεση του σκεπτικού της αποφάσεως περί παραπομπής

- 9 Κατά το αιτούν δικαστήριο, πρέπει να εξακριβωθεί η συμβατότητα της ερμηνείας της διάταξης του εσωτερικού δικαίου (άρθρου 2506-bis του Αστικού Κώδικα) με το δίκαιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, και ειδικότερα με την έκτη οδηγία 82/891/ΕΟΚ. Προς τούτο, είναι αναγκαία η υποβολή αιτήσεως προδικαστικής

αποφάσεως στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, βάσει του άρθρου 267 ΣΛΕΕ.

- 10 Το ζήτημα που ανακύπτει αφορά, ειδικότερα, την έννοια της φράσης «στοιχείο του παθητικού [που] δεν χορηγείται σε κανέναν βάσει του σχεδίου διάσπασης», στο άρθρο 3 της προμνησθείσας έκτης οδηγίας 82/891/ΕΟΚ, η οποία πρέπει να ληφθεί υπόψη ως παράμετρος κατά την εξέταση της έννοιας της φράσης «στοιχεία του παθητικού των οποίων ο προορισμός δεν συνάγεται από το σχέδιο», που χαρακτηρίζει το άρθρο 2506 bis του ιταλικού Αστικού Κώδικα, προκειμένου να εξακριβωθεί η εις ολόκληρον ευθύνη εταιρίας επωφελούμενης από πράξη μερικής διάσπασης.
- 11 Επισημαίνεται κατ' αρχάς ότι, από πραγματικής απόψεως, το Corte d'appello di Milano (εφετείο Μιλάνο) διαπίστωσε ότι υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της δραστηριότητας που ασκούν η Snia και οι συνδεδεμένες με αυτήν εταιρίες και της ρύπανσης των επίμαχων περιοχών.
- 12 Ειδικότερα, διαπιστώθηκε η ευθύνη της Snia ως ιδιοκτήτριας των περιοχών και των εγκαταστάσεων, άμεσου διαχειριστή και επικεφαλής του ομίλου των εταιριών στις οποίες συμμετέχει και τις οποίες έχει αποκτήσει με την πάροδο του χρόνου, για παρατεταμένη εντατική δραστηριότητα εκμετάλλευσης του περιβάλλοντος, στις τρεις τοποθεσίες, επί έναν σχεδόν αιώνα, με πολύ σοβαρές συνέπειες μόλυνσης και ρύπανσης. Την εν λόγω ευθύνη έχει αναγνωρίσει η ίδια η Snia. Με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση υπογραμμίζεται «η βεβαιότητα ότι οι πράξεις και οι περιστάσεις από τις οποίες απορρέει η ευθύνη της Snia (...) είναι προγενέστερες της 13ης Μαΐου 2003», όπως προκύπτει από τα ειδικώς προμνησθέντα έγγραφα, τα οποία προέρχονται από τα όργανα της εταιρίας. Η προμνησθείσα ευθύνη αφορά τις επιζήμιες συνέπειες διαρκούς παράνομης πράξης, οι οποίες μπορεί να επιδεινωθούν με την πάροδο του χρόνου.
- 13 Η αναιρεσείουσα υποστήριξε ότι καταλογίστηκε παρανόμως στη Sorin (vun LivaNova), ως εταιρία επωφελούμενη της διάσπασης, και η επιδείνωση της ζημιάς που είναι μεταγενέστερη της διάσπασης.
- 14 Το Corte suprema di cassazione (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο, Ιταλία) παρατηρεί ότι ο ισχυρισμός αυτός είναι μεροληπτικός και, εν πάση περιπτώσει, δεν είναι συνεπής, δεδομένου ότι η επιδείνωση υποδηλώνει τις συνέπειες διαρκούς παράνομης πράξης, η οποία εξακολουθεί να καταλογίζεται στη διασπώμενη εταιρία ως υπεύθυνη για συμπεριφορές προγενέστερες της διάσπασης. Συναφώς, το Corte suprema di cassazione (Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο) επισημαίνει ότι η συνέχιση της συμπεριφοράς (πράξης ή μόνο παράλειψης) της Snia μετά τον Ιανουάριο του 2004 μνημονεύεται σαφώς στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση ως απλή εξέλιξη της προγενέστερης επί σειρά ετών συμπεριφοράς.
- 15 Από την άποψη αυτή, η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση καθόρισε τις ζημίες –για πρωτογενή, συμπληρωματική και αντισταθμιστική αποκατάσταση– βάσει της

εξακριβωμένης προϋπόθεσης ότι η ρύπανση όλων των περιοχών εμφάνιζε αιτιώδη συνάφεια, άμεσα ή έμμεσα, με τη δραστηριότητα της Snia, ανεξαρτήτως των εξελίξεων μετά τον Ιανουάριο του 2004. Για όλες τις περιοχές υφίσταται αιτιώδης συνάφεια μεταξύ της συγκεκριμένης βιομηχανικής δραστηριότητας που άσκησαν οι συνδεδεμένες με τον όμιλο Snia εταιρίες και τις επιτόπιες μόλυνσης. Επισημαίνεται, επιπλέον, ότι η συνάφεια αυτή καθορίστηκε σύμφωνα με τη ευρωπαϊκή ρύθμιση στον τομέα της περιβαλλοντικής ζημίας που εκτίθεται στην ανακοίνωση της Επιτροπής (2021/C, 118/01) της 7ης Απριλίου 2021. Με την εν λόγω ανακοίνωση, διά παραπομπής στην απόφαση του Δικαστηρίου στην υπόθεση C-378/08, αναγνωρίζεται «όσον αφορά την αιτιώδη συνάφεια» ότι, εφόσον προβλέπεται από τη νομοθεσία κράτους μέλους, «αρκεί η ύπαρξη τεκμηρίου βασισμένου σε ευλογοφανείς ενδείξεις ικανές να στηρίζουν την υπόθεση της αρμόδιας αρχής, όπως είναι η εγγύτητα της εγκατάστασής του φορέα εκμεταλλεύσεως με τη διαπιστωθείσα ρύπανση και αντιστοιχία μεταξύ των ρυπογόνων ουσιών που ανευρέθηκαν και των συστατικών που χρησιμοποιεί ο εν λόγω φορέας εκμεταλλεύσεως στο πλαίσιο των δραστηριοτήτων του». Τούτο ακριβώς συνάγεται από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

– *Το ζήτημα εταιρικού δικαίου*

- 16 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι, βάσει του άρθρου 2506-bis του Αστικού Κώδικα, δεν είναι δυνατόν να καταλογιστούν σε αυτήν, εταιρία επωφελούμενη της διάσπασης, οι ζημίες που προκλήθηκαν από συμπεριφορές (πράξεις ή παραλείψεις) μεταγενέστερες της διάσπασης, κατά παράβαση του χρονικού ορίου που τίθεται από τη νομοθεσία σε σχέση με τα «στοιχεία του παθητικού» ή τις «οφειλές» που υφίσταντο κατά τον χρόνο της διάσπασης (βλ. επιχειρήματα που εκτέθηκαν στα σημεία 7 και 8).
- 17 Όσον αφορά την ενδεχόμενη αναγκαιότητα διάκρισης, επίσης για τους σκοπούς της εις ολόκληρον ευθύνης, μεταξύ οφειλών και στοιχείων του παθητικού, υπό την έννοια ότι η διάταξη αφορά την εις ολόκληρον ευθύνη της επωφελούμενης εταιρίας μόνον για καθορισμένο παθητικό προ της πράξης διάσπασης, η απάντηση του Corte suprema di cassazione (Ανώτατου Ακυρωτικού Δικαστηρίου), βάσει της διάταξης του εσωτερικού δικαίου, είναι αρνητική. Η αντίθετη άποψη της LivaNova δεν λαμβάνει υπόψη τους λόγους για τους οποίους το Corte d'appello di Milano (εφετείο Μιλάνο) διαπίστωσε την ύπαρξη αιτιώδους συνάφειας μεταξύ των δραστηριοτήτων που καταλογίζονται στη Snia, και στις άλλες συνδεδεμένες κατά καιρούς με αυτήν εταιρίες, και της ρύπανσης και στις τρεις επίμαχες περιοχές.
- 18 Όσον αφορά τη διάσπαση της εταιρίας, για τους σκοπούς της ενδεχόμενης εις ολόκληρον ευθύνης, η οφειλή αποζημίωσης είναι προγενέστερη, καθότι η ζημία περιλαμβάνεται σαφώς στην ευρύτερη φράση («στοιχεία του παθητικού») που χρησιμοποιεί ο Ιταλός νομοθέτης στο άρθρο 2506-bis του Αστικού Κώδικα. Η εν λόγω φράση δεν απαιτεί οποιοδήποτε προκαθορισμένο χαρακτηριστικό για τον σκοπό της δυναμικής υπαγωγής στα στοιχεία του παθητικού, δεδομένου ότι τα

στοιχεία του παθητικού μπορεί επίσης να είναι οφειλές, ακόμη και οφειλές αυτοτελείς σε σχέση με τα διασπαζόμενα στοιχεία ενεργητικού.

- 19 Επομένως, για την ερμηνεία της διάταξης του εσωτερικού δικαίου, καθοριστική σημασία έχει το γεγονός ότι το δικαστήριο της ουσίας καταλόγισε στη Snia την προγενέστερη συμπεριφορά που προκάλεσε την περιβαλλοντική ζημία. Η συγκεκριμένη συμπεριφορά προσδιορίζει την έκταση της υποχρέωσης αποζημίωσης για την αντίστοιχη διαρκή παράνομη πράξη. Το κρίσιμο στοιχείο μπορεί να είναι η μη εκπλήρωση οποιασδήποτε απαίτησης σχετικής με την ανθρώπινη δραστηριότητα από την οποία μπορεί να προκύψει σημαντική μεταβολή ή επιδείνωση του περιβάλλοντος, η οποία συνάγεται από το σύνολο των κανόνων της έννομης τάξης, περιλαμβανομένων, αναμφίβολα, των κανόνων περί αδικοπραξίας και των κανόνων για την ευθύνη που απορρέει από την άσκηση επικίνδυνων δραστηριοτήτων. Συγκεκριμένα, η έννοια της περιβαλλοντικής ζημίας στο ιταλικό δίκαιο περιλαμβάνει όλες τις συνέπειες διαπιστωμένων πράξεων, από την οριστική απώλεια (η οποία εξομοιώνεται με καταστροφή) ή την επιδείνωση (ή ποιοτική υποβάθμιση) περιβαλλοντικού πόρου έως τη μεταβολή του καθαυτό αγαθού του περιβάλλοντος, η οποία συνίσταται σε οριστική μεταβολή της οικολογικής, βιολογικής και κοινωνιολογικής ισορροπίας της περιοχής, με εμφανή μεταβολή των προγενέστερων στοιχείων.
- 20 Κατά το αιτούν δικαστήριο, η προεκτεθείσα ερμηνεία της διάταξης του εσωτερικού δικαίου είναι προτιμότερη λαμβανομένης επίσης υπόψη της ratio της προστασίας του πιστωτή στην οποία βασίζεται.
- 21 Εξάλλου, το ίδιο το Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εξετάζοντας, σε σχέση με τις διασπάσεις των εταιριών περιορισμένης ευθύνης, το ζήτημα της προστασίας των συμφερόντων των πιστωτών της διασπώμενης εταιρίας για τους σκοπούς της αγωγής διαρρήξεως, αναγνώρισε, με την απόφαση της 30ής Ιανουαρίου 2020 [Cicenia κ.λπ., C-394/18], ότι η έκτη οδηγία 82/891/ΕΟΚ επιβάλλει, κατά την αιτιολογική σκέψη 8, «οι πιστωτές, ομολογιούχοι ή όχι, και οι κομιστές άλλων τίτλων των εταιριών που συμμετέχουν στη διάσπαση (...) να προστατεύονται, ώστε να μη βλάπτονται από την πραγματοποίηση της διάσπασης». Επομένως, κάθε ερμηνεία των σχετικών διατάξεων πρέπει να διασφαλίζει την ασφάλεια δικαίου στις σχέσεις τόσο μεταξύ των εταιριών που συμμετέχουν στη διάσπαση όσο και μεταξύ των εν λόγω εταιριών και των τρίτων.
- 22 Η ερμηνεία του άρθρου 2506-bis του Αστικού Κώδικα απαιτεί ερμηνεία σύμφωνη με την αντίστοιχη φράση που χαρακτηρίζει την έκτη οδηγία 82/891/ΕΟΚ, κρίσιμη από χρονικής απόψεως σε σχέση με τα επίμαχα εξακριβωθέντα πραγματικά περιστατικά.
- 23 Συγκεκριμένα, το άρθρο 3 της έκτης οδηγίας 82/891/ΕΟΚ, το οποίο εφαρμόζεται και στη διάσπαση μέσω σύστασης νέων εταιριών (άρθρο 22), προβλέπει ότι, «[ό]ταν ένα στοιχείο του παθητικού δεν χορηγείται σε κανέναν βάσει του σχεδίου διάσπασης και εφόσον η ερμηνεία του σχεδίου αυτού δεν δίνει τη δυνατότητα να αποφασιστεί πώς πρέπει να κατανεμηθεί, καθεμιά από τις επωφελούμενες εταιρείες

ευθύνεται σε ολόκληρο. Η νομοθεσία των κρατών μελών μπορεί να προβλέπει ότι η ευθύνη σε ολόκληρο περιορίζεται στο καθαρό ενεργητικό που χορηγείται σε κάθε επωφελούμενη εταιρία». Η προμνησθείσα διάταξη βασίζεται κατ' ουσίαν σε έννοια παρόμοια με εκείνη που ενσωματώθηκε στη διάταξη της εσωτερικής νομοθεσίας: «στοιχείο του παθητικού [που] δεν χορηγείται σε κανέναν βάσει του σχεδίου διάσπασης». Η ουσιαστική ισοδυναμία των διατυπώσεων υποχρεώνει το αιτούν δικαστήριο, ως δικαστήριο τελευταίου βαθμού δικαιοδοσίας, να υποβάλει, κατά το άρθρο 267 ΣΛΕΕ, αίτηση προδικαστικής απόφασεως στο Δικαστήριο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, προκειμένου να εξακριβωθεί η ανυπαρξία ερμηνευτικών εμποδίων στην οδηγία όσον αφορά την προεκτεθείσα ερμηνεία της διάταξης του εσωτερικού δικαίου.

- 24 Λόγω της ιδιαίτερης σημασίας του αντικειμένου της διαφοράς, μεταξύ άλλων από οικονομικής απόψεως, το αιτούν δικαστήριο ζητεί από το Δικαστήριο να εξετάσει την προδικαστική παραπομπή με την επείγουσα διαδικασία.